

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Mgr. J. Z.**, narozený dne X,
bytem X,

proti

žalované: **THERMAL-F, a. s.**, IČO 25401726,
sídlem I. P. Pavlova 2001/11, 360 01 Karlovy Vary,
zastoupené Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem,
sídlem Plynářská 671, 280 02 Kolín IV.,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci
žádosti žalobce o informace ze dne 13. 11. 2020

takto:

- I. Žalovaná je povinna ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 13. 11. 2020.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 2 000 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Žalobou datovanou dne 4. 1. 2023, došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 5. 1. 2023, se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované povinnost rozhodnout do 15 dnů od právní moci rozsudku o žádosti žalobce o informace ze dne 13. 11. 2020 a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, neboť měl za to, že žalovaná je nečinná ve vydání rozhodnutí o této jeho žádosti.
2. Předmětnou žádostí o informace podanou s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), žalobce žádal konkrétní informace ze smlouvy o nájmu prostor sloužících k podnikání, uzavřené mezi žalovanou, jako pronajímatelem, a společností Saunia, s. r. o., jako nájemcem (dále jen „Smlouva o nájmu“), která byla na základě zákona č. 340/2015 Sb., o registru smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o registru smluv“), zveřejněna v registru smluv dne 7. 8. 2019 pod ID smlouvy: 9121075, přičemž ale některé pasáže a údaje této smlouvy nebyly viditelné a byly tak zneprístupněné veřejnosti (dále též jen „žádost o informace“).

II.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu své žaloby shrnul, co předcházelo podání jeho žaloby. Zejména uvedl, že v reakci na jím podanou žádost o informace ze dne 13. 11. 2020 mu žalovaná zaslala dne 30. 11. 2020 odmítavou odpověď, v níž žalobci sdělila, že není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, dále že v případě žalobcem požadovaných informací se jedná o obchodní tajemství a konečně odkázala na její dopis ze dne 19. 11. 2019, kde ve vztahu ke Smlouvě o nájmu poskytla informaci o konkrétní výši nájemného a konkrétní výši investičních nákladů na provedení rekonstrukce. Poté žalobce poukázal na to, že proti uvedenému odmítnutí se bránil odvoláním ze dne 14. 12. 2020 (které ale žalovaná v rozporu s § 16 odst. 2 informačního zákona odmítla postoupit nadřízenému orgánu) a poté i podnětem k uplatnění opatření proti nečinnosti podaným dne 21. 1. 2021, kterému sice nadřízený orgán – Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad pro OOÚ“) vyhověl, ale žalovaná odmítla v uložené lhůtě svou nečinnost odstranit. Úřad pro OOÚ posléze z důvodu nečinnosti žalované (poté, co si vyžádal podklady od žalobce, když žalovaná s Úřadem pro OOÚ nespolupracovala) rozhodl dne 10. 5. 2021 o odvolání žalobce proti odmítnutí předmětné žádosti o informace tak, že napadené rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020 zrušil a věc vrátil zpět žalované k novému rozhodnutí, a to se závěrem, že žalovaná je povinným subjektem dle informačního zákona a je povinna řádně posoudit žalobcovu žádost o informace. Přesto žalovaná i poté zůstala nečinná a požadované rozhodnutí nevydala.
4. Za dané situace měl žalobce za to, že bezvýsledně vyčerpал zákonné prostředky k ochraně proti nečinnosti správního orgánu a další úkony by zjevně nevedly ke svému účelu. Proto žalobce podal dne 5. 11. 2021 žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované, která byla u zdejšího soudu zaevidována pod sp. zn. 57 A 136/2021. Dále žalobce uvedl, že zdejší soud rozsudkem ze dne 18. 1. 2022 o podané nečinnostní žalobě rozhodl tak, že uložil žalované povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci daného rozsudku rozhodnout o předmětné žádosti žalobce o informace.
5. Poté žalobce popsal další vývoj, který následoval po vydání právě uvedeného rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zdejšího soudu. Uvedl, že žalovaná opět ničeho nečinila a i přes soudem uloženou povinnost o žádosti o informace nerozhodla, a to až do 16. 3. 2022, kdy pod hrozbou zahájeného exekučního řízení vydala rozhodnutí, kterým žádost žalobce odmítla. Toto rozhodnutí, které je posledním rozhodnutím žalované, jako povinného subjektu ve věci, žalobce napadl odvoláním, ohledně jehož vyřízení byla žalovaná opět nečinná, a to i přes výzvy Úřadu pro OOÚ, resp. jím uložená opatření proti nečinnosti. Nakonec Úřad pro OOÚ, i přes nesoučinnost žalované, vydal dne 12. 5. 2022 své rozhodnutí, kterým rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022 o odmítnutí žádosti o informace zrušil a věc vrátil žalované zpět k novému projednání. Nové rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace však již žalovaná nevydala, a to ani přes žalobcem podanou stížnost a následně vydané rozhodnutí Úřadu pro OOÚ ze dne 14. 9. 2022, kterým bylo žalované příkázáno ve stanovené lhůtě 15 dnů řádně a v úplnosti vyřídit předmětnou žalobcovu žádost o informace. Žalobce pak dosavadní vývoj uzavřel tím, že do dne podání žaloby neobdržel od žalované ničení, žalovaná je pasivní a obstruuje celé řízení o poskytnutí informací žalobci jako žadateli.

6. Žalobce konstatoval, že rozhodnutí Úřadu pro OOÚ ze dne 14. 9. 2022 bylo žalobci oznámeno a doručeno do jeho datové schránky dne 14. 9. 2022, ovšem žalovaná žalobcovu žádost o informace ve stanovené lhůtě 15 dnů od doručení nevyřídila. Lhůta pro podání nečinnostní žaloby dle § 80 odst. 1 s. ř. s. tak podle žalobce byla zachována. Vzhledem k tomu, že žalovaná nereagovala jak na odvolání žalobce proti rozhodnutí, které ani nepostoupila zákonem předvídaným způsobem, tak na opatření proti nečinnosti učiněné na podnět žalobce nadřízeným orgánem, má žalobce za to, že bezvýsledně vyčerpal zákonné prostředky k ochraně proti nečinnosti správního orgánu a další úkony by zjevně nevedly ke svému účelu.
7. Dále žalobce v žalobě uvedl podrobnou argumentaci k povaze žalované, jako povinného subjektu dle informačního zákona.
8. Závěrem své žaloby žalobce navrhl, aby soud uložil žalované povinnost rozhodnout do 15 dnů od právní moci rozsudku o žádosti žalobce o informace ze dne 13. 11. 2020 a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve vyjádření ze dne 8. 2. 2023 předně uvedla, že žalobce v podané žalobě nepředložil žádnou novou argumentaci a plně odkázal na původní odůvodnění Úřadu pro OOÚ, a proto žalovaná podala jak písemné vyjádření k samotné žalobě, tak i komplexní písemné vyjádření v dané věci, zejména v návaznosti na předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2022. Žalovaná zdůraznila, že oproti předchozímu řízení vedenému zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 136/2021 je v této věci dána nová argumentace, a to v souvislosti s novelizací zákona o svobodném přístupu k informacím, která se sice jako taková předcházejících poměrů nedotýká, ovšem zákonodárce v důvodové zprávě obsáhle shrnul stávající výklad a obsah pojmu veřejná instituce, přičemž tento koresponduje se stanoviskem zastávaným žalovanou.
10. Žalovaná dále uvedla, že od samého počátku zastává názor, že informační zákon na ni nedopadá a nemohou jí tak z něj plynout žádné povinnosti. Tento svůj názor žalovaná zastává i poté, co zdejší soud v rozsudku ve věci sp. zn. 57 A 136/2021 vyslovil názor opačný a zavázal žalovanou rozhodnout o žalobcově žádosti o informace. Upozornila, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

proti rozsudku podala kasační stížnost, o které kasační soud v době jejího vyjádření ještě nerozhodl. Poté se žalovaná vymezila proti argumentům zdejšího soudu vysloveným v rozsudku ve věci sp. zn. 57 A 136/2021, v němž zdejší soud uzavřel, že žalovaná je povinnou osobou dle informačního zákona.

11. Podle žalované je plně na místě vyčkat před dalším rozhodnutím posouzení povahy žalované Nejvyšším správním soudem. Nicméně žalovaná musela soudem pravomocně uloženou povinnost rozhodnout o žádosti o informace ze dne 13. 11. 2020 pod sankcí exekuce splnit, a tuto tedy také splnila. Jinak však žalovaná nadále setrvává na svém stanovisku s tím, že její postavení jako veřejné instituce ve smyslu informačního zákona je v současné době předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tvrdila, že ve věci nezůstala pasivní, jak uvádí žalobce v podané žalobě, na výzvy ze strany Úřadu pro OOÚ reagovala. Žalovaná, jakožto osoba soukromého práva, v řízení od počátku hájí svá práva a brání se tomu, aby jí byly ukládány povinnosti na základě zákona, který na ni nedopadá. Žalovaná s ohledem na jí zastávaný názor nadále nevede žádné spisy, a proto soudu předložila veškerá svá vyjádření v této věci, jakož i veškeré výzvy, žádosti a rozhodnutí obdržené od Úřadu pro OOÚ a nově i od zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu.
12. Poté žalovaná uvedla, že navzdory předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2022 je přesvědčena, že nenaplnuje znaky veřejné instituce dle § 2 odst. 1 informačního zákona. V návaznosti na uvedený rozsudek zdejšího soudu žalovaná obsáhle doplnila svou předchozí argumentaci, kterou rovněž podrobně rozvedla v podané kasační stížnosti a dalších vyjádřeních v řízení před Nejvyšším správním soudem. Tato argumentace pak částečně vychází i z důvodové zprávy k novele informačního zákona zákonem č. 241/2022 Sb. Žalovaná svou argumentaci rozdělila do tří hlavních částí označených jako (i) výklad kritérií dle nálezu ve věci státního podniku Letiště Praha, (ii) východiska novely informačního zákona a (iii) rozdílnost aspektů oproti rozsudku ve věci ČEPRO, a.s. Jak potvrzuje sama žalovaná, obsah její argumentace je v zásadě shodný s tou, kterou žalovaná uplatnila v řízení u Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti směřující proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2022.
13. Žalovaná navrhl, aby soud předmětnou nečinnostní žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Průběh řízení a soudní jednání

14. Protože žalovaná nesouhlasila s rozhodnutím soudu bez jednání (viz sdělení žalované ze dne 23. 1. 2023, č. l. 74), soud konal dne 28. 3. 2023 jednání.
15. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu.
16. Žalovaná také setrvala na své argumentaci a v podrobnostech odkázala na své písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že při výkladu pojmu veřejná instituce, jako povinné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, je třeba vycházet z náleзовé judikatury Ústavního soudu. Dovolávala se přitom paralely mezi jejím případem a případem řešeným v nálezu ve věci ČEZ, a. s. Podle názoru žalované by mělo být upřednostněno kritérium účelu posuzovaného subjektu, když pro naplnění definice veřejné instituce, jako povinné osoby dle informačního zákona, musí být vždy naplněno kritérium veřejného účelu. V opačném případě dochází k neproporcionálnímu upřednostnění práva na informace před právem na podnikání a právem vlastnickým. Potvrdila, že i nadále zůstává přesvědčena, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

není veřejnou institucí, resp. povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona.

17. S přihlédnutím k tomu, že soudu nebyl žalovanou předložen žádný správní spis (žalovaná trvala na tom, že na ni informační zákon nedopadá, tudíž nebyla povinna vést správní spis o žalobcově žádosti o informace), soud při jednání provedl k důkazu: (i) žádost o informace ze dne 13. 11. 2020, včetně doručky, (ii) rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022 o odmítnutí žádosti žalobce o informace, (iii) odvolání žalobce ze dne 30. 3. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022 o odmítnutí žádosti o informace, (iv) rozhodnutí Úřadu pro OOÚ ze dne 12. 5. 2022, č. j. UOOU-00408/21-9, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022 a věc byla vrácena žalované zpět k novému projednání, (v) stížnost žalobce ze dne 13. 6. 2022 na postup žalované při vyřizování jeho žádosti o informace, (vi) výzvu Úřadu pro OOÚ ze dne 30. 6. 2022 adresovanou žalované k postoupení stížnosti a sdělení stanoviska, (vii) opatření proti nečinnosti ze dne 15. 7. 2022 vydané Úřadem pro OOÚ, (viii) rozhodnutí Úřadu pro OOÚ ze dne 14. 9. 2022, č. j. UOOU-00408/21-27, jímž nadřízený orgán přikázal žalované řádně a v úplnosti vyřídit žalobcovu žádost o informace, a (ix) přípis žalované ze dne 31. 10. 2022 označený jako „reakce na rozhodnutí č. j. UOOU-00408/21-27“. Účastníci řízení při jednání neučinili nad rámec dříve navržených důkazů, resp. těch, které soud provedl, žádné další důkazní návrhy. K dotazu soudu účastníci řízení shodně uvedli, že na provedení zbývajících důkazních návrhů, které učinili ve svých písemných podáních, již nadále netrvají.

V.

Posouzení věci soudem

18. V projednávané věci soud z provedeného dokazování a z nesporných tvrzení účastníků řízení zjistil následující.
19. Soud úvodem předesílá, že ve věci nečinnosti žalované ohledně vyřízení žalobcovy žádosti o informace ze dne 13. 11. 2020 již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163 (dále též jen „*předchozí rozsudek ze dne 18. 1. 2022*“). Soud uzavřel, že žalovaná je veřejnou institucí, resp. povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, tudíž byla povinna při vyřízení žalobcovy žádosti o informace postupovat podle informačního zákona. Soud proto uvedeným rozsudkem uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace ze dne 13. 11. 2020, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
20. Žalovaná povinnost uloženou jí soudem v předchozím rozsudku ze dne 18. 1. 2022 v soudem stanovené lhůtě nesplnila. Rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace vydala až dne 16. 3. 2022, a to pod hrozbou zahájeného exekučního řízení, přičemž žalovaná žádost žalobce v celém rozsahu odmítla. Jako důvod odmítnutí žalovaná uvedla, že požadované informace představují obchodní tajemství.
21. Žalobce podal proti odmítavému rozhodnutí žalované odvolání, o němž Úřad pro OOÚ rozhodnutím ze dne 12. 5. 2022, č. j. UOOU-00408/21-9 rozhodl tak, že rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022 o odmítnutí žádosti o informace zrušil a věc vrátil žalované zpět k novému projednání. Úřad pro OOÚ v rozhodnutí o odvolání dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a v určitých částech nepřezkoumatelné. Z odůvodnění rozhodnutí nebylo dostatečně zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaná, jako povinný subjekt, dospěla k závěru, že odmítnuté informace jsou obchodním tajemstvím, resp. neprokázala kumulativní naplnění všech znaků obchodního tajemství. S ohledem na pochybení žalované při vyřizování žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

informace, která nebylo možno napravit či odstranit v rámci řízení o odvolání, nezbylo Úřadu pro OOÚ než odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k novému projednání (dle Úřadu pro OOÚ nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby žalované nařídil požadované informace poskytnout). Dále Úřad pro OOÚ žalované uložil, aby se v rámci nového projednání zabývala požadovanými informacemi jednotlivě a posoudila, zda jsou u jednotlivých částí dotazu dány zákonné důvody pro částečné odmítnutí žádosti. Informace, které má žalovaná k dispozici a nejsou dány důvody pro jejich odmítnutí, žadateli poskytne. V případě, že budou dány zákonné důvody pro odmítnutí části požadovaných informací s odkazem na § 9 odst. 1 informačního zákona, je nezbytné, aby žalovaná tento postup řádně odůvodnila. V případě obchodního tajemství musí být kumulativně splněny všechny znaky obchodního tajemství, tedy určitelnost, ocenitelnost, konkurenční významnost a v obchodních kruzích běžná nedostupnost.

22. Dne 13. 6. 2022 podal žalobce stížnost na postup žalované při vyřizování žádosti, neboť ta poté, co jí byla věc vrácena od Úřadu pro OOÚ, stále o žalobcově žádosti o informace nerozhodla.
23. Dne 30. 6. 2022 vyzval Úřad pro OOÚ žalovanou, aby mu postoupila stížnost žalobce a aby sdělila své stanovisko do 5 dnů.
24. Dne 15. 7. 2022 vydal Úřad pro OOÚ vůči žalované opatření proti nečinnosti, kterým přikázal žalované, aby mu předložila stížnost žalobce dle § 16a odst. 5 informačního zákona.
25. Dne 14. 9. 2022 vydal Úřad pro OOÚ rozhodnutí č. j. UOOU-00408/21-27, na základě kterého žalované dle § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí řádně a v úplnosti vyřídila žalobcovu žádost o informace ze dne 13. 11. 2020. Na toto rozhodnutí žalovaná reagovala přípisem ze dne 31. 10. 2022, v němž uvedla, že nadále setrvává na stanovisku, že není oprávněna ani povinna předmětnou žalobcovu žádost o informace vyřídít, neboť není povinnou osobou dle § 2 odst. 1 informačního zákona. Odkázala se přitom na jí podanou kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163. Uzavřela tím, že opětovné vyřízení předmětné žádosti o informace je jí přikazováno neoprávněně.
26. Soud ve svém posouzení právě popsaného skutkového stavu vyšel zejména z následujících relevantní právní úpravy.
27. Podle § 79 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“), *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
28. Podle § 80 odst. 1 ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*
29. Podle § 81 odst. 1 ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
30. Podle § 2 odst. 1 informačního zákona platí, že *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány,*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

31. Podle § 4 odst. 1 informačního zákona *povinné osoby poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.*
32. Podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona platí, že *povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.*
33. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
34. Soud se nejprve zabýval tím, zda v projednávané věci byly splněny procesní podmínky věcného projednání předmětné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalované.
35. Soud předesílá, že byť ve věci nečinnosti žalované ohledně vyřízení žalobcovy žádosti o informace ze dne 13. 11. 2020 již jednou rozhodoval, a to již opakovaně zmiňovaným rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163, tak neshledal, že by věcnému projednání nyní řešené žaloby bránila překážka *rei iudicatae*. Obecně platí, že překážka *rei iudicatae* je jednou z negativních podmínek řízení, k níž musí správní orgány a soudy přihlížet jako k jiným podmínkám řízení z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003 – 118). Překážku *rei iudicatae* lze charakterizovat jako „*negativní podmínku řízení, spočívající v tom, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu; totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71). Soud má za to, že v posuzovaném případě není naplněn znak stejného předmětu řízení, neboť z časového hlediska se jedná o jinou nečinnost, než o které soud rozhodoval předchozím rozsudkem ze dne 18. 1. 2022. Jak je patrné z výše popsaného sledu událostí, které nastaly po vydání uvedeného rozsudku, žalovaná pod hrozbou exekučního výkonu předmětného rozsudku o žalobcově žádosti o informace rozhodla rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022, když žádost žalobce v celém rozsahu odmítla. Rozhodnutí žalované ovšem bylo Úřadem pro OOÚ zrušeno jako nepřezkoumatelné a žalovaná byla povinna o předmětné žádosti rozhodnout opětovně, což ovšem již neučinila, a tím se žalovaná opět stala v dané věci nečinnou. Nyní projednávaná nečinnost žalované je tedy z časového hlediska odlišná, než byla nečinnost původní, o níž soud rozhodl předchozím rozsudkem ze dne 18. 1. 2022. Ostatně překážku *rei iudicatae* nelze dovodit ani z toho důvodu, že by žalobci byla upřena možnost soudní ochrany před nečinností žalované, jejíž rozhodnutí vydané v návaznosti na předchozí rozsudek ze dne 18. 1. 2022 bylo odvolacím orgánem zrušeno, přičemž ale žalovaná o předmětné žádosti o informace již nové rozhodnutí nevydala.
36. Soud má za to, že byla splněna i podmínka včasnosti žaloby stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. Žádost žalobce o informace sice byla žalované doručena již dne 16. 11. 2020, ovšem žalovaná o ní rozhodla až v návaznosti na předchozí rozsudek ze dne 18. 1. 2022, a to rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022, které ovšem bylo zrušeno rozhodnutím Úřadu pro OOÚ vydaným dne 12. 5. 2022. Poté, co byla věc vrácena zpět žalované k novému projednání, byla žalovaná povinna o žalobcově žádosti o informace opětovně rozhodnout ve lhůtě 15 dnů. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2020, č. j. 1 Azs 199/2020 – 30, kde se uvádí: „*Soud připomíná, že dojde-li ke zrušení*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, je třeba vázat začátek lhůty pro vydání nového rozhodnutí na okamžik nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82).“ Žaloba byla podána již dne 5. 1. 2023, tudíž zcela nepochybně v jednorroční lhůtě po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí žalované poté, co jí věc byla vrácena Úřadem pro OOÚ k novému projednání a rozhodnutí. Žalobu proto soud hodnotil jako včasnou.

37. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalobce v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40 dovedil, že: „*zákonodárce koncipoval institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona jako prostředek ochrany proti nečinnosti* (srov. bod [46] cit. usnesení). Soud měl za prokázané, že žalobce v posuzovaném případě bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, a to tím, že dne 13. 6. 2022 podal žalobce stížnost na postup žalované při vyřizování jeho žádosti o informace, neboť ta poté, co jí byla věc vrácena od Úřadu pro OOÚ, o žalobcově žádosti o informace nerozhodla. Ovšem ani tato stížnost a následně Úřadem pro OOÚ uložené opatření proti nečinnosti k vydání požadovaného rozhodnutí žalovanou nepřiměly.
38. O aktivní a pasivní legitimaci není v projednávané věci žádných pochyb, když žalobce je žadatelem o informace a žalovaná je dle žalobních tvrzení povinnou osobou dle informačního zákona, které byla předmětná žádost o informace směřována, a také tím, kdo má mít povinnost vydat požadované rozhodnutí.
39. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
40. V nyní posuzované věci zůstalo jedinou spornou otázkou, jejíž zodpovězení je určující pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby, zda žalovaná je povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Na posouzení právě uvedené otázky totiž závisí odpověď na otázku, zda žalovaná je či není nečinná ve věci žalobcovy žádosti o informace, a to poté, co její rozhodnutí ze dne 16. 3. 2022 o odmítnutí žádosti bylo zrušeno rozhodnutím Úřadu pro OOÚ a věc jí byla vrácena zpět k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaná setrvale tvrdí, že není veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, tudíž není ani povinna vydat rozhodnutí dle tohoto zákona o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. Žalovaná odmítala akceptovat opačný právní názor zdejšího soudu vyslovený v předchozím rozsudku ze dne 18. 1. 2022, vůči němuž se vymezovala, přičemž namítala, že proti uvedenému rozsudku podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Při ústním jednání, když již bylo zřejmé, že její kasační stížnost směřující proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2022 Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou (podrobněji viz níže) se žalovaná začala dovolávat náleзовé judikatury Ústavního soudu, konkrétně nálezu ve věci ČEZ, a.s.
41. Soud předně uvádí, že předmětnou spornou otázku již posoudil v předchozím rozsudku ze dne 18. 1. 2022, ve kterém z důvodů tam uvedených dospěl k závěru, že žalovaná je veřejnou institucí, resp. povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tudíž v případě žalobcovy žádosti o informace byla povinna postupovat podle informačního zákona. Přitom žalovanou *obiter dictum* směrem k jejím obavám stran možného poškození na její podnikatelské činnosti, bude-li považována za povinnou osobu dle informačního zákona, odkázal na zákonné výluky z povinnosti poskytnout vyžádané informace, příp. v krajních případech na institut zneužití práva na informace. Na tomto svém posouzení soud i nadále setrvává.

42. Pokud žalovaná v žalobě obsáhle polemizovala s posouzením soudu v předchozím rozsudku ze dne 18. 1. 2022, pak nezbývá než odkázat na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 8 As 40/2022 – 76 již zamítl kasační stížnost žalované, přičemž se plně ztotožnil se závěrem zdejšího soudu, že žalovaná je povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona.
43. Vzhledem k tomu, že argumentace použitá v kasační stížnosti směřující proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2022 je prakticky stejná s tou, kterou žalovaná uplatnila v nyní projednávané věci, soud považuje za výstižné a všehpřijímající odcitovat stěžejní části argumentace z odůvodnění předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 8 As 40/2022 – 76:

„[14] Krajský soud v napadeném rozsudku vyšel z toho, že shora vymezená kritéria a) - d) stěžovatelka jako veřejná instituce naplňuje a přestože nelze učinit jednoznačný závěr, zda je u stěžovatelky naplněno kritérium e), tedy její veřejný účel, znaky veřejné instituce u ní jednoznačně převažují. Věnuje-li tedy stěžovatelka dosti významnou část kasační argumentace tomu, že právě kritérium veřejného účelu odlišuje její situaci od rozsudku ČEPRO, resp. poukazuje na nepředvídatelnost souvisejících závěrů krajského soudu a chybějící oporu pro tyto závěry ve spise, není možno s ní souhlasit v tom, že by krajský soud toto kritérium „upozadoval“ či z něj činil kritérium „zanedbatelné“. Stěžovatelka v tomto ohledu především pomíjí východisko plynoucí mimo jiné z výše citovaného nálezu Letiště Praha, na něž se zcela přiléhavě odvolává i krajský soud v napadeném rozsudku (např. bod 41). Podle toho je totiž rozhodující, zda znaky veřejné instituce převažují. Jinak řečeno, pro závěr, zda určitý subjekt je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, nemusí být naplněna všechna kritéria vymezená citovanou judikaturou svědčící posouzení dané instituce jako veřejné.

[15] Dospěl-li tedy krajský soud v projednávané věci k závěru, že stěžovatelka naplňuje všechna kritéria veřejné instituce kromě kritéria veřejného účelu, jehož naplnění nepovažoval za jednoznačné, nemůže mít na zákonnost napadeného rozsudku a posouzení stěžovatelky jako veřejné instituce bez dalšího vliv, zda jsou úvahy ve vztahu k tomuto zbývajícimu (byť jinak samozřejmě také významnému) kritériu dostatečné (či odpovídajícím způsobem spisově podložené). Ostatně ani závěry rozsudku ČEPRO, jde-li o účel dané společnosti, nebyly zcela jednoznačné (viz bod 27 daného rozsudku). Tedy ani poukaz stěžovatelky na to, že oproti naposledy zmíněné společnosti nepůsobí ve státně-strategické oblasti, není v dané věci zcela přiléhavý. V tomto směru zbývá dodat, že relevantní nemůže být ani poznámka stěžovatelky, podle níž společnost ČEPRO při vyřizování žádosti postupovala podle zákona o svobodném přístupu k informacím, zatímco stěžovatelka od počátku popírala, že je povinným subjektem. Tato okolnost nemůže mít pro posouzení postavení určitého subjektu jakožto veřejné instituce (a na to navazující jeho případné nečinnosti) jakýkoliv význam.

[16] Okruh kasačních námitek týkajících se nedostatků posouzení kritéria veřejného zájmu ze strany krajského soudu by tedy mohl být významný pouze tehdy, pokud by krajský soud neshledal znaky svědčící veřejné povaze stěžovatelky i u jiných kritérií, případně pokud by

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kasační soud shledal v posouzení těchto ostatních kritérií krajským soudem vadným (k tomu viz níže). Ani jedno ovšem v projednávané věci splněno není.

[...]

[19] K obecným pochybnostem stěžovatelky vyjádřeným úvodem kasační stížnosti je třeba v návaznosti na výše uvedené poznamenat, že krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečně podrobně jednotlivými kritérii plynoucími z nálezu Letiště Praha zabýval a jejich naplnění v případě stěžovatelky hodnotil (byť – jak plyne z již výše uvedeného – u kritéria veřejného zájmu neučinil s ohledem na naplnění ostatních kritérií jednoznačný závěr). Není tedy pravdou, že by krajský soud činil tato kritéria neopodstatněnými, jak se stěžovatelka obává. Byť je zřejmé, že soudní judikatura inklinuje k tomu, aby se v případě obchodních společností se stoprocentní majetkovou účastí státu zpravidla o veřejné instituce ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím jednalo (viz např. citovaný nálezn OTE), nemusí to platit absolutně. Nejsou vyloučeny situace, kdy tomu tak výjimečně být nemusí (např. s ohledem na různé specifické způsoby ovládání společností; srov. např. § 75 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích). To však není případ projednávané věci, kde takové okolnosti dány nejsou a stěžovatelka ani na žádné takové okolnosti neupozorňuje. V obecné rovině především nelze akceptovat, že by mělo dojít k omezování ústavního práva na informace jen v důsledku toho, že stát nakládá s veřejnými prostředky nikoliv přímo prostřednictvím svých orgánů, ale nepřímo prostřednictvím obchodní společnosti. Jak již nicméně bylo shora uvedeno, pro nynější věc je podstatné, že krajský soud se naplněním uvedených kritérií v odpovídající míře zabýval (a nečinil tak pouze formálně), tedy hypotetické úvahy týkající se nezohlednění kritérií nálezu Letiště Praha zde nejsou ani namístě. Krajský soud tedy v dané věci ani nepostupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 8. 4. 2020, čj. 10 As 227/2018-41, na který stěžovatelka v souvislosti s nutností aplikace opakovaně zmiňovaných kritérií odkazuje.

[20] Jde-li o způsob vzniku stěžovatelky, krajský soud její situaci shledal srovnatelnou se situací v rozsudku ČEPRO s tím, že i ke vzniku stěžovatelky došlo za plné ingerence státu. S tím stěžovatelka nesouhlasí. Podle ní v jejím případě chybí jakékoliv veřejnoprávní prostředky zjištěné a zdůrazněné u státního podniku Letiště Praha a zbývají pouze ty soukromoprávní. V tomto ohledu především nelze dát stěžovatelce za pravdu v tom, že by krajský soud zcela ztotožnil kritérium osoby zřizovatele s kritériem způsobu vzniku. Ingerenci státu v napadeném rozsudku ve shodě se závěry rozsudku ČEPRO shledal v tom, že ke vzniku stěžovatelky došlo rozhodnutím Fondu národního majetku na základě souhlasu Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci. Krajský soud tedy nevyšel z toho, že by stěžovatelka byla zřízena zvláštním zákonem ani v této souvislosti jinak nepopřel východiska nálezu Letiště Praha týkající se státních podniků. Krajský soud zde naopak vyšel z existující judikatury Nejvyššího správního soudu, která i s přihlédnutím k nálezu Letiště Praha v případě subjektů obdobných stěžovatelce dovozuje, že kritérium vzniku (zániku) pro posouzení jako veřejné instituce je naplněn tehdy, pokud k jeho vzniku došlo právě rozhodnutím Fondu národního majetku (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, čj. 10 As 239/2017-71, ve věci VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, bod 29). Polemizuje-li v nynější věci stěžovatelka se závěry této judikatury prostřednictvím zdůrazňování dílčích částí nálezu Ústavního soudu (zejm. nálezu Letiště Praha), neshledal v nyní projednávané věci kasační soud důvod se od své předchozí judikatury jakkoliv odchýlovat. Pokud by zákonodárce (či případně ve své judikatuře Ústavní soud) zamýšlel omezit poskytování informací pouze na státní podniky či na subjekty zřízené zvláštním zákonem, bylo jistě možno veřejnou instituci či zmíněná kritéria v tomto směru takto vymezit. Ovšem nestalo se tak. Ostatně odkazuje-li stěžovatelka ve vztahu ke kritériu vzniku instituce na nálezn OTE, i zde vychází Ústavní soud z toho, že daná společnost vznikla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zakladatelskou listinou na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, přičemž existence speciálního zákona se netýká jejího vzniku, nýbrž její (další) činnosti (viz bod 20 nálezu).

[21] Stejně jako shora je i u dalších sporných kritérií (subjekt vytvářející orgány, existence státního dohledu nad činností instituce) nutno připomenout, že krajský soud v napadeném rozsudku vyšel z rozsudku ČEPRO, který i zde navazoval na rozsudek VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST. Stěžovatel i v tomto ohledu opětovně polemizuje s východisky této judikatury (mimo jiné opět s odkazy na nálezy ČEZ a OTE), od níž však ani zde neshledává kasační soud důvod se odchylovat. Přestože lze nepochybně souhlasit se stěžovatelem v tom, že význam nálezové judikatury Ústavního soudu je oproti usnesením kvalitativně odlišný, nelze podle Nejvyššího správního soudu odhlédnout ani od toho, že ústavní stížnost proti rozsudku VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 4158/18, v jehož odůvodnění přiblížil i k závěrům nálezů Letiště Praha, ČEZ i OTE. Ve shodě s krajským soudem lze pak dodat, že neovlivňování „kontrolními ani finančními ingerencemi státu“ (rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2010, čj. 9 Afs 74/2010-254) vyslovil Nejvyšší správní soud v případě stěžovatelky pro účely § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Jinak řečeno, toto posouzení se týkalo toho, zda stěžovatelka byla zadavatelem veřejné zakázky, tedy zda byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a která je zároveň financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem nebo je státem či jiným veřejným zadavatelem ovládána nebo stát či jiný veřejný zadavatel jmenuje či volí více než polovinu členů v jejím statutárním, správním, dozorčím či kontrolním orgánu. Ačkoliv se daná definice na první pohled přibližuje kritériím veřejné instituce, je odlišná. Podstatná je u veřejných zakázek totiž mimo jiné otázka, zda uspokojování potřeb veřejného zájmu má či nemá průmyslovou nebo obchodní povahu. Zároveň tato definice musí být naplněna zcela, zatímco u veřejné instituce se vždy zkoumá, zda určité znaky převáží. Otázka, zda je stěžovatelka povinným subjektem, na něž se mohou žadatelé obracet v rámci svého práva na informace garantovaného čl. 17 Listiny je kvalitativně zcela odlišnou, týkající se zcela jiného rámce veřejnoprávní regulace.

[...]

[23] Jde-li o argumentaci stěžovatelky plynoucí z doplnění kasační stížnosti, zde je třeba vyjma připomenutí vázanosti správních soudů právním stavem v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) zdůraznit, že ani důvodová zpráva k novele zákona (která se navíc vůbec nedotkla v nynější věci vykládaného § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím) nemůže zdůrazněním pouze jedno z kritérií (veřejný zájem) stanovených nálezem Letiště Praha popřít výše opakovaně popisovaná východiska (včetně těch plynoucích ze samotným stěžovatelem zdůrazňovaného nálezu). Ta spočívají v tom, že kritérií odlišujících veřejné a soukromé instituce je vícero, přičemž pro závěr o veřejné povaze určitého subjektu je třeba hodnotit, které znaky převažují. Uvedené platí tím spíše, že smyslem důvodové zprávy v daném případě dle jejího kontextu zjevně mělo být shrnutí závěrů citované judikatury nikoliv vymezení se vůči ní. Jak totiž z této důvodové zprávy plyne, předmětem dané novelizace byla transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru. Důvodová zpráva k tomu ve své obecné části výslovně uvádí, že „východiskem pro transpozici směrnice je principiální zachování dosavadní úrovně práva na informace co do okruhu povinných subjektů i rozsahu informací, k nimž se vztahuje jejich informační povinnost (tak, jak vyplývá z § 2 odst. 1 SvInf a jak ji interpretuje judikatura soudů, včetně soudu Ústavního). K rozšíření informační

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

povinnosti předkladatel přistoupil pouze tam, kde to Směrnice výslovně vyžaduje (rozšíření informační povinnosti o veřejné podniky), přičemž toto rozšíření bylo provedeno v minimalistické podobě požadované Směrnicí. Je pravdou, že důvodová zpráva v této souvislosti na několika místech jako veřejné instituce zmiňuje „obchodní společnosti, které jsou 100 % státní či územní samosprávy a předmětem jejich činnosti je veřejný účel (...) a které jsou proto nyní povinnými subjekty jako veřejné instituce s plnou informační povinností, jimi zůstanou v této podobě i nadále“. Takové veřejné instituce (se zdůrazněním veřejného účelu jejich činnosti) však důvodová zpráva zmiňuje spíše jako jeden z možných povinných subjektů, nikoliv jako jednoznačné stanovení toho, na které subjekty zákonodárce zamýšlí (zamýšlel) § 2 odst. 1 tohoto zákona výlučně vztáhnout (ostatně je třeba opětovně zdůraznit, že samotný § 2 odst. 1 novelizován nebyl). Jak je naopak (nejen) z citovaného textu zřejmé, zákonodárce se v důvodové zprávě k existující judikatuře vymezující okruh povinných subjektů podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím hlásí a s judikaturou vymezenými kritérii (znaky) veřejných institucí a jejich hodnocením nijak nepolemizuje. Závěrem lze pak toliko poznamenat, že skutečnost, že stěžovatelka nevykonává ani jednu z činností, kterou zákon o svobodném přístupu k informacím po novele předpokládá u veřejných podniků jakožto povinných subjektů podle tohoto zákona, není pro nyní projednávanou věc jakkoliv relevantní.“

44. Soud považuje výše uvedené odůvodnění kasačního soudu z hlediska podstaty předmětného sporu za vyčerpávající. Nejvyšší správní soud se totiž souhlasně vyjádřil nejen k jednotlivým hlediskům veřejné instituce vydefinovaným judikaturou Ústavního soudu, jejichž naplnění zdejší soud v případě žalované zkoumal v předchozím rozsudku ze dne 18. 1. 2022 a ohledně nichž uzavřel, že hlediska veřejné instituce převažují, což je dostačující pro závěr o tom, že žalovaná je povinnou osobou dle informačního zákona. Kasační soud se rovněž zabýval i doplněnou argumentací žalované dovolávající se důvodové zprávy k novelizaci informačního zákona.
45. Pokud žalovaná při ústním jednání akcentovala nález ve věci ČEZ, a.s., pak soud nad rámec již uvedeného doplňuje, že dílčí závěry z tohoto nálezu je třeba číst a vykládat komplexně a s přihlédnutím k pozdější judikatuře Ústavního soudu, zejména pak k již zmiňovanému nálezu ve věci OTE (nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18-3). Dlužno dodat, že odlišnost žalované společnosti od společnosti ČEZ, a.s. je dána již tím, že žalovaná je akciovou společností, ve které drží 100% akcionářský podíl stát, vykonávající akcionářská práva prostřednictvím Ministerstva financí, zatímco v případě společnosti ČEZ, a. s. je stát toliko akcionářem většinovým.
46. Lze tudíž uzavřít, že žalovaná nejen dle názoru Úřadu pro OOÚ a zdejšího soudu, ale též i podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela nepochybně je veřejnou institucí, resp. povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Žalovaná tudíž byla a je povinna při vyřízení žádosti o informace postupovat podle informačního zákona, jak jí bylo uloženo nadřízeným orgánem, tj. Úřadem pro OOÚ v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2022, č. j. UOOU-00408/21-9, a posléze i v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2022, č. j. UOOU-00408/21-27. Pokud tak ke dni vydání tohoto rozsudku žalovaná neučinila, je zcela nepochybně nečinnou.

VI.

Rozhodnutí soudu

47. Jelikož soud shledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku uložil v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. žalované povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena v § 14 odst. 5 písm. d)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

informačního zákona jako lhůta k poskytnutí informací, resp. pro vydání rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informace.

VII.

Náklady řízení

48. Výrok II. tohoto rozsudku (o nákladech řízení o žalobě) se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 2 000 Kč. Soud výši přiznaných nákladů určil v souladu s vyčíslením žalobce, který požadoval k náhradě zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.
49. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena lhůta podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. března 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu